

До:
Софийски Районен съд

Гражданска колегия

И С К О В А М О Л Б А
от Кирил Паганинов Кирилов,
ЕГН – ****

чрез адв. **Даниела Михайлова**,
САК
и адв. **Маргарита Илиева**, САК,

съд.адрес: ул."Нов живот" № 8,
София – 1373

Против:

Дома на учения при
Българска Академия на науките,
представяван от
Валентин Ангелов Манов,
ЕГН – ****,
Булстат 121330931,
Дан.№ 1226078009,
Адрес: ул. "Шипченски проход" №
50
София

На основание:

Чл. 49 вр. чл.45 от Закона за
задълженията и договорите
и чл. 97, ал. 2 от ГПК

цена на иска – 50 лева

Уважаема Г-жо / Г-н Съдия,

Български гражданин от ромски произход съм, студент по право и работя на доброволни начала във Фондация "Романи Бах", правозащитна неправителствена организация, регистрирана за осъществяване на общественополезна дейност по Закона за юридическите лица с нестопанска цел. На 9.12.2002 г., придружен от Камелия Ангелова, моя колега, която работи в Проект "Права на човека", също ЮЛНЦ, регистрирано за общественополезна дейност, се срещнах с Валентин Манов, директор на Дома на учения при БАН, хотел държавна собственост и финансиран от държавния бюджет. Целта на срещата бе уговаряне на нощувка в хотела за 20 участника в едnodневен семинар. Срещата ни с Г-н Манов бе уговорена по телефона на 6.12.2002 г., за потвърждаване на резервация,

направена по телефона на 5.12.2002 г., и се състоя във фойето на Дома на учения. След припомняне на направената по телефона резервация за датата и броя на участниците, г-н Манов ни помоли да го запознаем с подробности за предстоящия семинар. Той видимо се смути от заглавието на семинара, "Обучение на доброволци за достъпа на роми до здравни услуги", както и от името на Фондация "Романи Бах" и помоли да го запознаем с дейността на организациите. След като ни изслуша, г-н Манов попита дали работим с роми и дали участниците в семинара, които смятаме да настаним в хотела, ще бъдат роми. Като получи утвърдителен отговор, г-н Манов отказа категорично резервацията, като мотивира отказа с това, че не приема роми в управлявания от него хотел, защото през миналата година, след като настанил роми, му се наложило да ремонтира основно няколко стаи.

С Камелия Ангелова се опитахме да убедим г-н Манов да промени решението си. Изтъкнахме, че участниците в семинара са хора, с които работим от много време и с които сме провеждали подобни обучения в други столични хотели. Предложихме да му предоставим телефони на тези хотели, за да се убеди, че хората, които сме настанявали там, не са предизвиквали инциденти и проблеми. Г-н Манов беше категоричен в отказа си да приеме роми и след като заявихме готовност да внесем сума като гаранция за евентуални щети. Отговори, че не икономическата полза била от първостепенно значение за хотела, а напротив – Домът на учения имал и "социални функции" при организиране на срещи и обучения. Г-н Манов спомена, че нямал предразсъдъци към ромите, но тъй като в Дома на учения отсядали учени от цял свят и базата била поддържана в отлично състояние, той не можел да "рисува, настанявайки роми". Въпреки опитите да го разубедим, г-н Манов приключи разговора с категоричен принципен отказ да приеме роми като гости на Дома на учения. Разговорът се водеше в непосредствена близост до рецепцията, където през цялото време присъстваше служителка на хотела.

Впечатлението, създадено от изявленията на г-н Манов, че позицията на Дома на учения по отношение допускането на роми като гости е принципна и важи във всички случаи, се потвърди по-късно. Научих от Лиляна Алексиева, че на 7.12.2002 г. той е отказал на принципно основание и на нея да допусне роми като гости на хотела. Следователно, налице е практика в тази посока, а не изолиран акт.

Като отказа да настани мен и другите участници роми в Дома на учения, защото сме роми, директорът на хотела ни отказа достъп до общественодостъпно място и до общественодостъпна услуга, която предлага, на основание етническия ни произход. Като ни отказа достъп до такава услуга на основание етническия ни произход, г-н Манов ограничи правата ни да се ползваме от такива услуги на основата на етническата ни принадлежност. Този отказ съставлява акт на расова дискриминация, тъй като ограничи само правата на роми, но не и правата на лица от друг етнически произход. Мотивите на г-н Манов за този дискриминационен отказ бяха расистки. Те се основаваха на отрицателни стереотипи, обобщения и предположения, че ромите като цяло /всички роми/ са безотговорни и разрушителни и самото им присъствие в нечий имот представлява "риск", който добрият стопанин не бива да поема.

Основавам твърденията си за наличие на расова дискриминация на **Международната конвенция за премахване на всички форми на расова дискриминация** /ратифицирана 23.06.1966 г., ДВ, бр. 51от от 1966 г., обн., бр. 56 от 10.07.1992 г., в сила от 4.01.1969/, част от вътрешното българско право по силата на чл.5, ал.4 от Конституцията, която определя "расова дискриминация" като *"всяко различие, изключване, ограничение или предпочитание на основата на раса, цвят, потекло или национален или етнически произход, което има за цел или резултат да унищожи или навреди признаването, ползването или упражняването на равна основа на правата на човека и основните свободи в политическата, икономическата, социалната, културната или която и да е друга област на обществения живот"* /Член 1/.

Твърдя, че актът на расова дискриминация, на които бях подложен ведно с колегите си от ответника, е противоправен. Този акт противоречи на императивни норми на Конституцията, международни договори, част от българското право, и вътрешни нормативни актове.

Конституцията изрично забранява всякакви ограничения на правата, основани *inter alia*, на раса и етническа принадлежност /чл.6, ал.2/. Конституционната забрана цели да гарантира равното достойнство и права на всички хора – основен конституционен принцип, прогласен в преамбюла и в конституционния чл.6, ал.1. Този принцип е закрепен и с решение на Конституционния съд на Република България № 14 от 10.11.1992 г. по конст. Дело 14892 г. и решение № 20 от 14.07.98 г. по конст. Дело № 16/98 г. Конституционната недопустимост на расовата дискриминация произтича от всепризнатото равно човешко достойнство на всички, основна ценност на обществото ни.

Основното значение на конституционното право – принцип на равно достойнство и права е видно от систематичното място на разпоредбите, уважаващи го – изведени пред останалите права и свободи на гражданите, уредени в глава Втора на Конституцията. За разлика от мнозинството конституционни права и свободи, правото на равно достойнство и права е формулирано като абсолютно, неподлежащо на каквито и да било ограничения, включително временни. Следователно, абсолютно конституционно недопустимо е накърняването на това право, а съответстващото нему задължение за съблюдаване на равенството, достойнството и правата на всички е общо, в тежест на всички.

Дискриминационният акт на ответника противоречи и на приложимото международно право, като чл. 1 на **Всеобщата декларация за правата на човека** и чл. 5 (f) на **Международна Конвенция за премахване на всички форми на расова дискриминация**.

Бях унижен и достойнството ми бе накърнено от акта на расова дискриминация, на който бях подложен, и от мотивите за него. Почувствах се неравнопоставен, долупоставен, спрямо другите хора. Унижението ми беше много засилено от факта, че отказът, ограничаващ правото ми да се ползвам от общодостъпни услуги, се основаваше на етническия ми произход – обстоятелство, централно за личностната идентичност, над което човек няма контрол и за което не може да бъде наказван. Отнасянето с мен и колегите ми като с долупоставени заради етническия ни произход ми причини интелектуално и емоционално

страдание. Допълнително ме уязвиха расистките обобщения на директора на Дома на учения за разрушителната природа на ромите, и презумпции за такава разрушителност у хората, които той никога не е виждал, основани само на факта, че са роми. Тези обобщения и презумпции включваха и мен, и повечето от близките и приятелите ми, само по силата на етническия ни произход. Оказа се, че всички ние сме по презумпция безотговорни и разрушителни, и самото ни присъствие е риск.

Още по-силно беше моето чувство на унижение поради факта, че подобен расистки мотивиран акт на дискриминация бе извършен спрямо мен и колегите ми от служител на юридическо лице, което, освен че е пряко свързано с Българската академия на науките, е държавна собственост и се финансира от републиканския бюджет. Зад този акт стояха значителна публична институция, самата държава, макар и в частно качество, и обществени средства, зад които като гражданин данъкоплатец допринасям и аз. Знанието, че вместо да осъдят и премахнат като нетърпима всяка форма на расова дискриминация, осъществявана от частни лица, държавата и подобни публични институции толерират и подкрепят не просто отделен акт, а практика на дискриминация, ми причини значително морално страдание.

Противоправните действия на ответника осъществяват състава на непозволено увреждане, тъй като в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка от тях произтичат претърпени от мен неимуществени вреди, изразяващи се в интелектуално и емоционално страдание вследствие нахърняване на човешкото ми достойнство. За тези виновни действия на служителя си, ответникът носи отговорност съгласно чл. 49 във връзка с член 45 от Закона за задълженията и договорите.

Правото ми на защита срещу расова дискриминация произтича от чл. 56 от Конституцията и, включително правото ми на обезщетяване на претърпени вследствие дискриминация вреди, от член 2 и член 6 от Международната конвенция за премахване на всички форми на расова дискриминация.

Предвид и на основание гореизложеното Ви моля да ни призовете на съд и, след като установите истинността на горното, да осъдите ответника да ми заплати обезщетение за претърпените от мен неимуществени вреди в размер на 50 лева.

Моля да осъдите ответника да преустанови за в бъдеще извършването спрямо мен на действия на расова дискриминация, изразяващи се в недопускането ми като гост на Дома на учения на основата на етническия ми произход.

Моля да ми бъдат присъдени и направените по делото разноски.

Моля да допуснете двама свидетели при довеждане за установяване на фактите, изложени в настоящата искова молба.

Особено искане: Относно пасивната процесуална легитимация: При направена справка установих, че Дома на учения при БАН е самостоятелно юридическо лице, което има БУЛСТАТ и данъчен номер, но няма регистрация по Търговския закон във Фирмено отделение на Софийски Градски съд. Това

юридическо лице е създадено с Решение на Общото събрание на БАН от 10.03.1997 г., което Решение е взето на основание чл. 4 от Закона за Българската академия на науките и чл. 16, ал.1, т. 10 от Устава на БАН. Във връзка с това моля, Съдът на основание чл. 152 от ГПК да задължи ответника да представи Решението на ОС на БАН, легитимиращо го като самостоятелно юридическо лице.

Приложения:

1. Удостоверение за състояние на ответника.
2. Препис от исковата молба за ответника.
3. Адвокатско пълномощно
4. Квитанция за платена държавна такса.

С уважение: